

Arrest

nr. 139 429 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 29 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2005 diende de eerste verzoekende partij in eigen naam en in naam van haar kinderen

een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2006 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de verwerende partij.

Op 30 juni 2009 diende de eerste verzoekende partij samen met haar meerderjarige zoon N.D. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 december 2009 diende de eerste verzoekende partij samen met haar meerderjarige zoon N.D. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 13 april 2011 werd de aanvraag van 30 juni 2009 onvankelijk verklaard en werd de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 7 juli 2011 diende de eerste verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 augustus 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 juni 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 13 maart 2013 bij arrest nr. 98 401 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen deze beslissing.

Op 30 mei 2013 diende de eerste verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 juni 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 29 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag van 7 juli 2011 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, op 21 augustus 2013 ter kennis gebracht, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2011 werd ingediend door :

V.S., geboren (...) + kinderen:

N.A. , geboren te (...) 1994

V.R., geboren op (...) 2003

Nationaliteit: Servië Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

In onderhavig verzoek beroepen ze zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op de artikels 8 en 3 van het EVRM. Ze tonen echter niet aan op welke wijze deze artikels geschonden zouden zijn bij een (tijdelijke) terugkeer om hun verblijfsaanvraag voor België in het land van herkomst in te dienen. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere gezinsleden van hen in België gevestigd zijn, noch dat een terugkeer een mensonterende behandeling met zich mee zou brengen.

Het feit dat de kinderen van verzoekster naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantoont dat deze niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.

Betrokkenen beroepen zich op een verblijf van meer dan vijf jaar in België na een asielaanvraag. Ze wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 15.09.2000, werd afgesloten op 01.03.2001. De duur van de asielprocedure was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Voor wat betreft de medische motieven waar betrokkene naar verwijst, merken we op dat haar laatste verblijfsaanvraag voor medische redenen (artikel 9 ter) van 30.05.2013 onontvankelijk werd verklaard op 24.06.2013.

De overige elementen (betrokkenen zijn geïntegreerd, verblijven minstens vijf jaar in België, hebben sociale banden, hebben Nederlands geleerd, zijn werkwilleg, pleegden geen inbreuk tegen de openbare orde en leggen integratieattesten voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 29 juli 2013 nam de verwerende partij eveneens de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partijen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de moeder van de derde verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind.

3. Rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoekende partij een aanvullende nota neer.

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd en dat hij geen feitenrechter is, doch slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan, zodat geen rekening kan worden gehouden met stukken die niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld en welke niet betrokken werden bij de oordeelsvorming.

Bijgevolg word de aanvullende nota uit de debatten geweerd.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen lichten dit middel als volgt toe:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht. en schending van artikel 8 EVRM

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd. Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, na een verblijf van

jaren in België is duidelijk, nu zij wordt losgerukt van haar familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu zij in Servië geen enkel contact meer heeft waar zij zich zou tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker voldoet aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhoudt met haar familie en nu het voor haar quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Servië, alwaar zij geen familieleden meer heeft.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag als de feitelijke omstandigheden die eraan ten grondslag liggen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partijen betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd -weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak- : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 679).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen

via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt gemotiveerd voor de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen (de verwijzing naar de instructie van 2009 en naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het schoolgaan van de kinderen, de duur van de asielprocedure en van het verblijf in België, de medische elementen, en de elementen van integratie) waarom zij niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Uit voormelde bespreking van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij niet onredelijk heeft gehandeld door de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden te beschouwen. De aangehaalde elementen vormen immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kunnen bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

De verzoekende partijen wijzen in het verzoekschrift op artikel 8 van het EVRM en stellen dat hun morele integriteit wordt aangetast door hun verwijdering uit België, nu zij worden losgerukt van hun familie- en vriendenkring, zeker nu zij in Servië geen enkel contact meer beweren te hebben. Verder stellen zij dat het voor hen quasi onmogelijk is om een familieleven of gezinsleven op te bouwen in Servië, waar zij geen familieleden meer hebben. Aldus zijn er volgens de verzoekende partijen buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België te doen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partijen een schending aanvoeren van hun familiaal leven, wijst de Raad er evenwel op dat het EHRM het begrip "gezinsleven" zich in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. De Raad stelt vast dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Wat betreft de beweerde afwezigheid van familieleden in Servië en de onmogelijkheid om daar een gezins- of familieleven op te bouwen, dient tevens opgemerkt te worden dat zulks niet als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat de verwerende partij thans niet dienstig kan worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden. In de aanvraag om machtiging tot verblijf hebben de verzoekende partijen zich beperkt tot enkele theoretische verwijzingen naar artikel 8 van het EVRM, zodat de verwerende partij in de bestreden beslissing in redelijkheid kon stellen dat niet werd aangetoond op welke manier dit artikel zou geschonden worden, en dat ook niet werd duidelijk gemaakt welke andere gezinsleden van de verzoekende partijen zich nog in België zouden bevinden. Ook in het verzoekschrift beperken de verzoekende partijen zich op dit punt tot vage beschouwingen, zonder aannemelijk te maken dat zich nog andere familieleden in België zouden bevinden, van wie de verzoekende partijen door de bestreden beslissing zouden worden "losgerukt". Ook waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift stellen dat het voor hen quasi onmogelijk is een familie- of gezinsleven op te bouwen in Servië, waar zij geen familieleden meer hebben, houden zij het op een loutere bewering die zij geenszins staven, zodat de Raad ook hier niet kan volgen.

Waar de verzoekende partijen wijzen op hun morele integriteit, als onderdeel van hun privéleven, die zou worden aangetast door hun verwijdering uit hun vriendenkring in België, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Bovendien stipt de Raad aan dat het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoekende partijen hebben noch in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, noch in het verzoekschrift aangetoond

dat het opgebouwde nieuwe leven in België een dergelijke intensiteit heeft dat een (tijdelijke) onderbreking hiervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande wordt noch een schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dient vooreerst te worden aangestipt dat de verzoekende partijen in casu om een voordeel verzoeken bij wijze van een aanvraag en dat zij bij het indienen van hun aanvraag al hun argumenten hebben kunnen uiteenzetten. Zij hebben dit ook nog op latere tijdstippen kunnen doen bij wijze van een aanvulling op hun aanvraag. Met al hun argumenten werd ook rekening gehouden. De verzoekende partijen houden dus ten onrechte voor dat zij hun standpunt niet hebben kunnen verduidelijken. Verder dient te worden aangestipt dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun grief nu zij zich beperken tot een theoretisch betoog en op geen enkele wijze verduidelijken welke elementen zij nog zouden hebben aangereikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU